

6. december – Sedmi dan devetdnevnic k Brezmadežni

Besedila za meditacijo med devetdnevno pripravo na praznik Marijinega brezmadežnega spočetja. Predlagane teme: srce, polno Boga; potreba po očiščenju; uvod v večno življenje.

SVETI JANEZ je bil edini od apostolov, ki je ostal ob križu. Lahko domnevamo, da zanj ni imelo smisla bežati in da se ni mogel odreči ljubezni, ki ga je povsem napolnjevala. Jezusu je izročil najdragocenejše, kar je imel: svoje

srce. Zato mu je Gospod zaupal svoj največji zaklad. »Ko je Jezus videl svojo mater in zraven stoječega učenca, katerega je ljubil, je rekel materi: 'Žena, glej, tvoj sin!' Potem je rekel učencu: 'Glej, tvoja mati!'« (Jn 19,26-27). V tem trenutku se zdi, kot da bi Jezus dopolnil tisti blagor: »Blagor čistim v srcu, kajti Boga bodo gledali« (Mt 5,8). Čisti v srcu ne bodo samo gledali njega, ampak bodo tudi sprejeli njegovo mater v svoj dom (prim. Jn 19,27). »S sinovsko predanostjo Mariji sprejme kristjan podobno kakor apostol Janez v 'svojo lastnino' Kristusovo mater in jo povede v celotni prostor svojega notranjega življenja, se pravi, svojega človeškega in krščanskega 'jaza'.«^[1]

Vemo, da v Svetem pismu srce ne označuje le čustvene ravni, ampak najintimnejši del človeka, tisto, kar opredeljuje človeško osebo samo. V svetem Janezu vidimo strastno srce, ker se ne zadovolji s tem, da bi ga

napolnil s čimerkoli. V dobrih in slabih trenutkih gre iskat tisto, kar je resnično, plemenito, kar odseva božjo ljubezen, ki jo je izkusil v Jezusu. Psalmist opisuje to resničnost, ki je dostopna vsem: »Tebi pravi moje srce: 'Iščite moje obličje!' Tvoje obličje, Gospod, iščem. Ne skrivaj svojega obličja pred mano!« (Ps 27,8-9). Samo Bog lahko popolnoma poteši želje človeškega srca. Zato je Janez, ko ga je srečal, lahko vzkliknil kakor Job: »Z ušesom sem slišal o tebi, a zdaj te je videlo moje oko« (Job 42,5). Na sedmi dan devetdnevnic k Brezmadežni lahko skupaj z Marijo gojimo željo, da bi iskali Jezusovo obličje. »Kjer je tvoj zaklad, tam bo tudi tvoje srce« (Mt 6,21), je nekoč rekel Gospod. Ravno njegova Mati nam pomaga odkriti, da je »najdragocenejše, kar lahko v življenju izkusimo, naš odnos z Bogom«.^[2]—

V EVANGELIJU pa najdemo tudi ljudi, ki v nasprotju s svetim Janezom in Marijo Jezusa ne prepoznajo, čeprav ga imajo pred seboj. Tako je v primeru učencev na poti v Emavs. Pogovarjala sta se o nedavni Gospodovi smrti, ko »se jima je približal sam Jezus in hodil z njima. Njune oči pa so bile zastrte, da ga nista spoznala« (Lk 24,15-16). Bog je hotel ozdraviti notranjo slepoto, ki je tema učencema onemogočala, da bi razumela, kaj se je zgodilo v Jeruzalemu, ter verovala vanj. Zato jima Jezus pride naproti in tako tudi danes ravna z nami. »Ne hodimo na slepo v temi, ne tavamo zaman v iskanju tega, kar bi lahko bilo prav, nismo kot ovce brez pastirja, ki ne vedo, kje je prava pot. Bog se je razodel. On sam nam kaže pot.«^[3] Ob koncu dneva, ki se je začel z očitkom, bo Jezus tema učencema odprl oči – »o nespametna in počasna v srcu za verovanje vsega, kar so povedali

preroki« (Lk 24,25) – ter nazadnje vpričo njiju razlomil kruh.

Po božji milosti in zaradi svojega rahločutnega odgovora na božje povabilo Marija ni izkusila notranje slepote, ki izhaja iz greha. Ni vedno razumela vseh dogodkov, vendar so bili njeni čuti čisti in odprti za božansko modrost. Zato je našla smisel svojega obstoja v otroku, ki ga je spočela in ga nemočnega držala v naročju. Ona nam pomaga prečistiti naš pogled, da bi prepoznali Jezusa, ki v našem življenju prihaja mimo. Človeška šibkost in ranjenost zaradi greha nagibata človeka k vrednotenju zgodovine na podlagi preprostih in posvetnih meril ter k zanašanju na lažne obljube, ki v srcu pustijo žalost, ker niso božje obljube. Marija nas lahko v teh dneh devetdnevnic spremlja pri plemenitem boju »zoper notranje prevare, ki jih povzročajo naši grehi. Ker grehi spreminjajo notranji

pogled, spreminjajo vrednotenje stvari, kažejo nam stvari, ki niso resnične ali vsaj niso resnične v tolikšni meri.«^[4]

Ta potreba po očiščenju srca ni ponižanje. Nasprotno, spodbuja nas, da še bolj zahrepenimo po tem, da bi videli Jezusovo obličje. Vsi svetniki so šli skozi to izkušnjo. Sveti Peter ni odgovoril na Kristusov klic s povzdigovanjem svojih zaslug in talentov, ampak s priznanjem svoje slepote: »Pojdi od mene, Gospod, ker sem grešen človek!« (Lk 5,8). V tem duhu je sveti Jožefmarija zapisal: »Jaz kronam Božjo Mater in svojo Mater s svojo prečiščeno šibkostjo, saj nimam dragih kamnov niti kreposti.«^[5] Priznanje, da smo grešniki, je prvi korak do čistosti srca, ki nam omogoča, da znova odkrijemo Gospodovo obličje, ki je tako podobno obličju njegove matere.

LAHKO bi se zdelo, da se ta blagor o čistih v srcu in gledanju Boga nanaša na zrenje, ki ga bomo dosegli šele v prihodnjem življenju. Kakor da moramo počakati na nebesa, da bi prejeli plačilo za čistost našega srca. Vendar nam Jezusova obljuba omogoča, da okušamo božjo pričujočnost že na tem svetu. Katekizem Katoliške cerkve pravi, da nas čistost srca uvaja v gledanje: »Že zdaj nam daje, da gledamo v skladnosti z Bogom, da drugega sprejemamo kot 'bližnjega'; omogoča nam dojemati človeško telo, svoje telo in telo bližnjega kot svetišče Svetega Duha, razodevanje božje lepote.«^[6]

Marija svojega Sina ni mogla vedno gledati iz obličja v obličje. Dejansko je po vnebohodu nekaj časa preživela brez njega. Kljub vsemu pa ni pozabila poslanstva, ki ji ga je dal

pred smrtjo na križu: »Žena, glej, tvoj sin.« V tistem trenutku je v svoje čisto srce sprejela vse ljudi vseh časov in v vsakem prepoznavala Jezusovo obličje. Ni več videla zgolj »ljudi«, pač pa sinove in hčere, za katere je njen Sin dal svoje življenje.

Čistost srca nas navaja, da vidimo Boga v vsem, kar se nam dogaja. Najprej v vsakem človeku. Ustvarjeni smo bili za ljubezen, ki ne gleda na druge kot na predmete, ki so nam na voljo, kot na nekoga, s komer lahko ravnamo po lastni volji ali celo po lastni kaprici. Gre bolj za dobrohotno ljubezen, ki jo opisuje sv. Pavel: ta je potrpežljiva, prijazna, velikodušna, ponižna ... (prim. 1 Kor 13,4-8). Skratka ljubezen, ki vidi podobo Kristusa v vsakem človeku; ista ljubezen, ki je oblikovala življenje brezmadežno spočete. »Ni bolj človeškega srca kot je srce bitja, v katerem prekipeva nadnaravni čut. Pomisli na sveto Marijo, ki je polna

milosti, Hči Boga Očeta, Mati Boga Sina, Nevesta Boga Svetega Duha: v njenem srcu je dovolj prostora za vse človeštvo brez razlikovanja in zapostavljanja. – Vsakdo je njen sin, njena hči.«^[7]

^[1] Sv. Janez Pavel II., *Redemptoris Mater*, št. 45.

^[2] Frančišek, Sporočilo, 31. 1. 2015.

^[3] Benedikt XVI., Homilija, 30. 8. 2009.

^[4] Frančišek, Avdienza, 1. 4. 2020.

^[5] Sv. Jožefmarija, *Kovačnica*, št. 285.

^[6] *Katekizem Katoliške cerkve*, št. 2519.

^[7] Sv. Jožefmarija, *Brazda*, št. 801.

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
sl-si/meditation/6-december-sedmi-dan-
devetdnevnice-k-brezmadezni/](https://opusdei.org/sl-si/meditation/6-december-sedmi-dan-devetdnevnice-k-brezmadezni/) (19. Feb.
2026)